

BULETIN INFORMATIV

pentru
LEGIONARI

Bergham — Bavaria

Anul I, Nr. 1

Noembrie 1978

Motive independente de voința noastră au făcut ca acest Buletin, propus în Adunarea Consiliului Legiunii din August 1977, să apară abia acum.

Trăim răspândiți în largul acestei lumi fără posibilitatea de a ne întâlni cu toții din când în când, să stăm de vorbă și să ne lămurim astfel în multe din problemele noastre legionare și românești. Contactul între Conducere și camarazi s'a făcut și se face mai mult prin scris. Insuficient însă, în ultimii ani.

Rostul acestui Buletin este să intensifice legătura dintre legionari ținându-i la curent, regulat, prin scurte note informative de cele ce se petrec mai însemnat în sânul Mișcării și al Românilor din exil, circulări, îndemnuri, observații, citări din scrisorile venite de la camarazi cu propunerile și criticile ce ni le fac și răspuns, pe această cale, la unele din scrisori.

În paginile lui vom reda din învățătura Căpitanului și scrisul frunțașilor noștri "căzuți pentru Legiune sau morți în credința legionară".

Vor fi evidențiate realizările camarazilor noștri și vor fi dezbătute problemele și necazurile noastre legionare.

Ne vom ocupa în el, de bună seamă, și de răul din Țară cauzat de regimul comunist înscăunat cu forța de Ruși, precum și de nedreptățile pe care le îndură Românii de sub alte stăpâniri.

Ca să putem îndeplini cât mai bine aceste rosturi e nevoie de sprijinul, sub orice formă, al camarazilor din pribegie.

Il așteptăm.

Dați-ni-l !

Redacția

-Dragi Camarazi!

-Cu nespusă tristețe și durere, anunțăm încetarea din viață a Comandantului Legionar VASILE IASINSCHI pe data de 3 Noembrie a.cr., orele 12,15, la Madrid-Aravaca, în Căminul Cultural Moța-Marin.

În sala de festivități a Căminului - ridicat prin hărnicia neobosită și prin truda lui continuă - a fost așezat sicriul, încadrat de numeroase coroane și buchete.

Preotul Protoiereu Vasile Boldeanu din Paris, Preotul Protoiereu D.Em. Popa din Freiburg-Germania și Preotul Anchidim Ușriu din Washingto-USA au oficiat liturghia, urmată de slujba înmormântării în prezența profund îndureratei soții, Doamna Virginia, și a unui număr impresionant de camarazi, prieteni și cunoscuți. Dragostea ce i-o purtau D-lui Iasinschi i-a adunat, de aproape și de departe, pentru a-l conduce la locul de veșnică odihnă.

Purtat pe umerii camarazilor săi: Papanace, Șeitan, Apostolescu, Răuță, Indrieș, Perifan și Nagacevschi, Duminică, 3 Noembrie a.cr., orele 11,45 a părăsit pentru totdeauna locul pe care omul și legionarul VASILE IASINSCHI "l-a sfințit".

Dintre participanți remarcăm:

din Italia: dl. Constantin Papanace;

din Franța: dnii Ionel Eitel, Petre Indrieș, ing. Iancu Perifan, Ion Rotaru;

din Germania: Dr. Victor Apostolescu, ing. Ernest Boiu, Constantin Nagacevschi;

din Spania: dna Elena Beneyto, dna Stela Candeleanu, dl Ștefan Chendi, Ministrul Nicolae Dimitrescu, dl și dna Cpt. Francisco Galea, dna Jeana Ghenea, dna Elena Ghibelsaco; dl și dna Vintilă Horia cu dra Cristina Horia, dl Mircea Izverniceanu, dl Constantin Lupescu, dna Maria Morariu, dl Lt. Mircea Neagu, dl Cpt. Nicolae Opreș, dna Teresa Ortega, dl și dna Eraldo Pintori cu dra Letiția Pintori, dl și dna Traian Popescu, dl Cirilă Popovici cu dna Maria Droc-Popovici, dl prof. Aurel Răuță, dl și dna Nicolae Șeitan, dl Nicolae Șerbănescu, dl Nicolae Ștefănescu-Govora, dl și dna ing. Petre Șorici, dl prof. George Uscătescu, dl și dna Vasile Uscătescu cu dl Dan Uscătescu, dl Enrique Ferrando cu studenții care locuiesc la Cămin, Maice de la Conventul din Aravaca și numeroși vecini.

Comandantul Legionar Vasile Iasinschi, angajat în lupta națională românească încă de pe băncile școlii, l-a urmat pe Căpitanul nostru și Mișcarea lui cu fiecă clipă din viața sa. A trecut prin toată gama suferințelor legionare și s'a bucurat și de toate momentele de înălțare legionară. Fascinat de școala spirituală a Căpitanului, el a urmat-o și a cultivat-o în toată severitatea ei devenind un adevărat "Patriarh" al virtuților legionare.

O evocare a nobilului luptător naționalist, a legionarului cu toată dăruirea sufletească, se va face, pe larg, cu altă ocazie.

-Despărțirea noastră de Comandantul Legionar, Președintele

Consiliului Legiunii, VASILE IASINSCHI, copleșește inimile noastre ale tuturor de durere. Viața lui, lupta lui însă, trebuie să ne rămână mereu exemplu viu și îndemn continuu pe drumul nostru greu legionar.

Odihnească în pace!

Consiliul Conducător
al
Mișcării Legionare

C. Papanace
Nic. Șeitan
Dr. V. Andrei

30 Noembrie 1938

La 30 Noembrie, în noaptea Sf. Andrei, acum 40 de ani, se zădărnicea realizarea unui ev nou românesc.

Un viscol de ură și de mișelie părea să stingă un gând legionar aprins în conștiința Neamului Românesc.

Mare pagubă suferea Neamul la această dată, când pierdea pe făuritorul unui nou și luminos destin!

Căpitanul împreună cu Nicadorii și Decemvirii au fost sugrumați, împușcați și apoi, de la pădurea Tâncăbești, tot în aceeași noapte, au fost aduși la Jilava și aruncați într-o groapă, acoperiți cu pământ și cu o placă imensă de beton, după ce s'au turnat peste ei damigene de vitriol.

Târziu ne-am putut da seama de câtă dreptate avea Căpitanul și Ion Moța, când se refereau la dușmanul dinăuntru, târziu ne-am dat seama că acest dușman nu era atât de puternic prin prezența lui, ci prin lipsa unei conștiințe naționale, a unei educații civice, într-o țară cu o pătură conducătoare coruptă și incapabilă de a feri Neamul de înfrângerii.

Prăpastia în care am fost aruncați prin pierderea Căpitanului, când s'a întrerupt împlinirea vrierii românești, ne-a arătat că adevăratul dușman al Românismului nu era numai cel de peste hotare, ci era și cel dinăuntru și care sta la pândă gata să sugrume orice încercare de repunere a Românismului pe drumul realizărilor propriului său destin.

Tocmai când Neamul, presimțând un viitor mai bun, când omul predestinat iniția un nou edificiu, când se înfiripamars nestăvilit pentru câștigarea pozițiilor pierdute, surpate de o istorie de atâtea ori vitregă, când pe zi ce trecea, oastea Căpita-

nului impetuos croia brazdă nouă roditoare, când întregul tineret românesc se înzeua în aceeași armură spirituală, atunci se ivea dușmanul ascuns și ne lovea.

Căpitanul, omul trimis de Dumnezeu, vizionar, a luat contact cu vrerile românești, a deslănțuit o revoluție spirituală și, ca pedagog, a făcut din Mișcarea Legionară o școală în care se va făuri o m u l n o u. Acesta urma a fi chezășia reconstruirii cetății de inimi și vreri românești adânc înfipite în tradițiile glorioase voevodale.

Se inițiase, așa cum scria George Racoveanu, a doua revoluție spirituală, prima fiind creștinarea Românilor

Opera Căpitanului poartă pecetea propriului său sacrificiu. Și-ar fi putut păstra viața, dar el vedea dincolo de posibilitățile omului obișnuit, care iubește numai victoriile imediate. În timp ce mulți legionari s'ar fi bucurat de acest fel de victorii, în timp ce atâția clădeau iluzii, Căpitanul ne avertiza că Legiunea e ca un piersic care înfloarește prea de timpuriu.

Opera lui, la a cărei realizare a pornit cu micul grup vâcăreștean, a fost fecundă, pentru că actele lui se realizau prin azeziunea spontană a inimilor și năzuințelor românești.

El, Căpitanul, a mers pe linia tragică a Neamului Românesc, sortit să îndure toate vitregiile de-a lungul a două milenii.

În veacul acesta, când zorii biruinței surădeau, când se trăsau coordonatele unui Stat autentic românesc, coaliția dușmanilor dinăuntru, alcătuită dintr'o conducere antinațională, la care s'a adăugat și aliatul de totdeauna: ambiția și mediocritatea strecurate și în rândurile noastre, a dus la pieirea Căpitanului. El era îngrijorat că nu va avea timpul necesar pentru terminarea operei sale și de aceea evita conflictele cu autoritatea de stat și sfătuia pe legionari să se ferească de provocări, să nu răspundă la actele abuzive ale guvernanților aleși pe sprânceană de un rege netrebnic, tocmai pentru a provoca și a trece apoi la represalii.

Căpitanul ar fi putut trece peste anul tragic 1938, dacă s'ar fi respectat cu strictețe instrucțiunile lui date din timp, concretizate în mod dramatic în scrisoarea către Nicolae Iorga și reiterate, ori de câte ori avea ocazia până la sfârșitul lui Noiembrie 1938. Nu a fost ascultat! S'a găsit unul dintre noi care n'a ascultat. Acesta, considerându-se "omul realităților", a acționat în așa fel că a dat prilej lui Carol să suprima viața Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor. Deci, crimă națională, pe deo parte, unită, pe de alta, cu eroarea din partea aceluia care îndrăznea să se abată de la dispozițiile Căpitanului.

Legionărima nu și-a putut închipui că dușmanul va cuteza să suprima viața Căpitanului. Nu a cântărit suficient pericolul atunci când trebuia și de abia mai târziu, după ce s'au văzut consecințele dezastruoase, se va dumiri și va stabili răspunderile. Alte consecințe: Țara pusă pe masa de operație și amputată din mai multe părți.

Țara ar fi rămas poate întreagă, dacă trăia Căpitanul: Mișcarea Legionară, sub conducerea lui, n'ar fi fost smulsă din ciclul ei firesc de dezvoltare, iar acel vacuum din frontul intern în timpul campaniei din Est n'ar fi existat, dacă în locul aventurii

din 1940 Legiunea, în frunte cu Căpitanul, și-ar fi îndeplinit misiunea ei națională.

Nu ar fi existat nici capitularea de la 23 August: un mare om de Stat mărturisea, după capitalare, unei personalități române din exil că, dacă trăia Căpitanul, alta ar fi fost soarta României și poate și a Europei.

Acum, greul îl suportă grosul Legiunii care se află în Țară, unde pătimeste de mai bine de trei decade înfruntând crunte pri-goane și torturi; doar o parte din legionari se află, liberi, în refugiu.

Impotriva legionarilor s'a năpustit fiara comunistă cu scopul de a-i extermina biologic și spiritual. Dar ei au rezistat. Mii de camarazi au pierit în apărarea crezului legionar și a demni-tății de Român. Mii de camarazi au înscris în istoria pătimirii românești pagini de epopăe, date în parte la lumină de camarazii scăpați în libertate.

La 30 Noembrie 1938, acum 40 de ani, era răpus Căpitanul, și cu dispariția lui s'a așteptat zădărnicește împlinirii unui ideal.

Jertfa lui însă rodește în inimile legionare, iar școala lui va dăinui în veac!

Consiliul Conducător

Mișcării Legionare

O lămurire

Pentru că dl Horia Sima, ajutat de dnii Brădescu și Surdui, are cutezanța să pretindă că vorbește în numele Mișcării Legio-nare, ne vedem siliți să reproducem cele ce urmează :

PENTRU REFACEREA MIȘCĂRII LEGIONARE

HOTĂRÎRE

Delegații Legionarilor din exil, convocați în Adunare ad hoc la Erding, în zilele de 1-8 August a. c., luând în consi-derare criza de conducere, în care de ani de zile se sbate Mișcarea Legionară, au hotărât să confere sarcina Conducerii unui Consiliu de trei, compus din Dnii: Comandant al Bunei Vestiri și fondator al Mișcării ILIE GĂRNEAȚA și Comandanții Legionari VASILE IASINSCHI și CONSTANTIN PAPANACE, cu misiunea de a lua toate măsurile, pe care le vor crede necesare, pentru refacerea Mișcării pe linia Căpitanului, punerea în funcțiune a Senatului Legionar ca organ deliberativ, sancționarea abaterilor fostului Comandant al Mișcării, dl. Horia Sima, de la morala și spiritualitatea legionară, restabilirea armoniei între Români cu dragoste de neam spre a potența lupta pentru apărarea intereselor românești în străinătate, elibera-rea și reconstrucția Țării.

Ținând seamă de această decizie precum și de indicațiile rezultate din consfătuirile avute cu legionarii din diferite țării, înainte și după adunarea de la Erding, se hotărăște:

1). Înființarea CONSILIULUI CONDUCĂTOR AL MIȘCĂRII LEGIONARE format de cei trei Comandanți Legionari desemnați mai sus.

În grup constituit, ei preiau și exercită comanda Mișcării până când împreună cu legionarii din Țară se va putea rezolva în mod integral problema conducerii. Consiliul va fi prezidat de Dl. Comandant al Bunei Vestiri ILIE GÂRNEAȚA ca cel mai mare și vechiu în grad în spiritul lui "primus inter pares".

2). Până la statuarea și reorganizarea Senatului Legionar ca organ deliberativ, se pune în funcțiune CONSILIUL LEGIUNII cu scopul de a discuta și da direcții în mare Mișcării Legionare.

Toți Comandanții Bunei Vestiri și Comandanții Legionari făcuți de Căpitan și rămași fideli principiilor sale, fac parte de drept din Consiliul Legiunii.

Deasemeni fac parte de drept, pe toată durata funcțiunii lor, toți aceia cari îndeplinesc funcțiuni importante în Mișcare, ca secretar, casier, șefii pe țări și alte funcțiuni pe care Consiliul Conducător le va aprecia de acelaș rang. În acest Consiliu vor intra prin cooptare și elemente cu prestigiu, din toate categoriile sociale, care au dat dovada credinței și a constanței.

3). Principiile de organizare fixate de Căpitan rămân valabile. Aplicarea lor se va face, ținându-se seamă de condițiile specifice ale fiecărei țări din emigrație și conformându-se legilor în vigoare.

4). Consiliul Conducător își însușește rezoluția adoptată de Adunarea de la Erding, în legătură cu abaterile fostului Comandant al Mișcării, Dl. Horia Sima, dela morala și spiritualitatea legionară. În consecință, consideră pe acesta decăzut din orice funcțiune în cadrul Mișcării și deci, fără drept de a vorbi în numele ei. Un Juriu de Onoare va judeca, cu riguroasă obiectivitate, faptele înscrinate, dând celui în cauză posibilitatea să se apere și eventual, să se reabiliteze prin abnegația și spiritul de jertfă pe care le va dovedi în viitor, în interesul Mișcării Legionare.

5). Din respect față de suferința și lupta ce de mai bine de un deceniu o duc camarazii din Țară, Consiliul Conducător suspendă orice avansări în grad pentru legionarii din exil. În acest spirit, vor fi reconsiderate și gradele conferite în toată perioada exilului. Legile pentru selecționarea elitei fixate de Căpitan în Jurământul Moța-Marin vor fi aplicate cu obiectivitate, pentru înlăturarea criteriilor lăturănice și consacrarea meritelor reale.

6) Pentru o mai bună încadrare în ordinea democratică, Consiliul Conducător își propune să pună în studiu reorganizarea "Partidului TOTUL PENTRU ȚARĂ", menit de Căpitan să fie expresia politică a Mișcării Legionare, care este în primul rând, o școală de educație spirituală a Națiunii Române. La momentul oportun, se va convoca un congres general spre a statua în acest sens.

7). Măsurile de organizare enunțate mai sus sunt luate mai mult în raport cu situația legionarilor din exil. Ele vor putea fi revizuite sau completate, când se va putea delibera și cu camarazii din Țară. Pe baza realităților rezultate după eliberarea Neamului de sub jugul comunist, se va adopta organizarea cea mai potrivită pentru promovarea idealurilor legionare de libertate, dreptate, omenie românească și spiritualitate creștină.

CONSILIUL CONDUCĂTOR AL MIȘCĂRII LEGIONARE

SS. Ilie Gârneață

ss. Vasile Iasinski

ss. Constantin Papanace

Majadabonda, 8 Noembrie 1954

Mișcarea Legionară își are deci Conducerea ei care o reprezintă și-i poartă de grijă. Ea este exercitată de Consiliul Conducător, iar Organul ei deliberativ care dă direcții în mare Mișcării Legionare este Consiliul Legiunii.

Declarațiile politice făcute fără încuviințarea prealabilă a Consiliului Conducător nu angajează Miș. Leg. și pun în afara ei pe cei ce le fac.

Serviciul de Secretariat
al
Mișcării Legionare

Despre unitate și ... îndemn la unire

Problema unității Mișcării Legionare trebuie să ne preocupe permanent.

Actualmente unitatea Mișcării suferă; nu e cum am dori-o să fie și asta din mai multe motive. Vom încerca să le lămurim în numerele viitoare ale acestui buletin.

Unitatea este un factor de prim ordin pentru orice organizație ca să poată funcționa și acționa optim.

Prin unitatea Mișcării Legionare noi înțelegem o Mișcare în care domnește armonia, dragostea și ordinea, bine structurată și bine încheagată sufletește, cu membri care gândesc, trăiesc și mărturisesc întocmai crezul legionar. Aceasta este forma ideală către care tindem. Obiectiv, deloc ușor de atins.

Insuflețiți de acest crez pentru binele Neamului nostru (fără a umbri pe nimeni) vom putea să îndeplinim greaua misiune a Mișcării numai dacă vom respecta principiile morale și spirituale care stau la baza ei și vom fi u n a "și la bine și la greu".

Iată ce spune Căpitanul despre unitate și unire:

- "O organizație nu poate obține niciodată victoria fără unitate. Organizațiile cu unitate subredă, de cele mai multe ori, cu un ceas înainte de victorie se rup în două (adică le rupe inamicul prin intriga lui) și se iau la luptă între ele. În acel moment totul e pierdut. Un singur lucru rămâne: victoria inamicului.

Deaceia orice organizație trebuie să-și asigure unitatea.

Ea se asigură prin două mijloace:

- 1) Prin camaraderie, acea forță a sufletului care unește într'o sfântă frăție pe toți luptătorii, și
- 2) Prin disciplină, acea forță exterioară care armonizează toate voiințele în vederea realizării aceluiaș scop.

Să nu se uite, că disciplina voluntară este de esență superioară, deoarece ea presupune o renunțare a personalității și orice renunțare în vederea unui scop măreț este de esență spirituală superioară." (Cărticica șefului de cuib, punct. 40)

- "unde sunteți numai trei legionari, trăiți ca frații între voi: Unire, unire și iar unire" (Circul. și Manif. pag. 50).
- "Mai bine puțini, trăind în frăție deplină, într'o unitate perfectă, decât mulți certându-se între dâșii" (Cărticica șefului de cuib, punct. 36).
- "Nu uitați legea cea dintâi: Că cel mai bun șef e acela care știe să păstreze unitatea și armonia ..." (Circul. și Manif. pag. 120).
- "Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare cu toate poftele și tot egoismul din tine pentru această unire. Ea, unitatea vă va da biruința" (Circul. și Manif. pag. 50).
- "Durerile și greutățile vieții se suportă totdeauna mai ușor de mai mulți împreună decât de unul singur. Biruințele, peste piedicile de netrecut, câte odată pentru unul singur, se câștigă pe nesimțite de mai mulți împreună" (Circul. și Manif. pag. 64).
- "Mergând împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte și cu drepta-

tea Neamului Românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată și va da roade în neamul nostru" (Pentru Legionari, pag. 270).

Toate aceste sfaturi și învățăminte ale Căpitanului nostru trebuiesc să ne dea de gândit la toți cei care ne pretindem legionari.

Cu o unitate subredă nu vom putea fi de mult folos nici Mișcării Legionare și nici celor asupriți și cu lacăt la gură din Țară.

V. Apostolescu

Acordul celor patru partide politice românești pentru constituirea noului Comitet Național Român în exil este un semn bun

SA-I urmasi si sa-I imbratiseze

Iunie 1937

Eugen Popescu

Un semn bun

În ultimii doi ani s'au purtat discuțiuni între reprezentanții celor patru partide politice românești care au obținut majoritatea sufragiilor populației României în ultimele alegeri libere din 1937 și anume: Partidele: Național Țărănesc, Național Liberal, Social Democrat și Totul pentru Țară.

Scopul acestor discuții a fost de a se găsi înțelegere și căi comune pentru constituirea unui For politic reprezentativ al Românilor din exil, denumit Comitetul Național Român.

Inițiativa constituirii acestui For național în exil, cu participarea celor patru partide, aparține dlui Nicolae Penescu, ultimul Secretar General al Partidului Național Țărănesc condus de Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

Convorbirile reprezentanților celor patru partide politice constituiesc o manifestare de sinceră și necesară solidaritate românească. La acțiunea lor au aderat și alte grupuri și personalități românești din exil.

Pe răbojul tristei istorii a îndelungatului Exil românesc s'a înscris astfel o pagină nouă care nu poate decât să bucure inimile Românilor din Țară.

Acesta este un semn bun, un semn al vremii!

Comunicatul care s'a semnat la Paris în ziua de 3 Iunie a.cr. este un exemplu de grijă și dragoste de Țară, precum și un exemplu de maturitate politică.

Inimile Românilor aflați pe drumul greu al pribegiei trebuie să se bucure și să manifeste încredere în noua alcătuire a Forului politic românesc din exil.

Un singur gând: Țara. Un singur scop: eliberarea ei.

Se vor găsi, desigur, voci care vor exprima dezacord față de înființarea noului Consiliu Național Român și vor protesta, vor acuza, sau exprima rezerve, sau temeri. Cei ce vor face acest lucru sunt oameni care înțeleg prea puțin imperativul vremii, dacă sunt de bună credință, sau ei nu vor să-și topească interesele egoiste personale în favoarea solidarității românești din exil.

Poate unii vor gândi, sau spune că multe persoane din cele ce fac parte inițial din componența Consiliului Național Român nu sunt cunoscute în exil, sau nu au experiență politică.

Dar, în loc să-i criticăm, să-i ajutăm ca să facă față grelei

lor misiuni, căci nu-i deloc ușoară.

Dacă Românii nu se înțeleg între ei, vor veni alte Neamuri să ne organizeze și să ne "apere" interesele românești. Nu trebuie să le dăm această ocazie!

Noul organism creat a invitat toate forțele active românești din exil ca să ia parte activă la realizarea obiectivelor semnificate în mod sumar în Comunicat.

S'ar putea spune că lista de obiective din programul de lucru întocmită de Consiliul Național Român provizoriu nu-i completează. Fiecare poate însă contribui în această direcție, în cadrul discuțiilor care vor avea loc cu ocazia reuniunilor periodice ale acestui Consiliu.

Acordul celor patru partide politice românești pentru constituirea noului Comitet Național Român în exil este un semn bun!

Să-l urmărim și să-l îmbunătățim!

Iulie 1978

Eugen Popescu

Constituirea Consiliului Național Român, făcută, cunoscut prin "Comunicatul" din 3 Iunie a.c.r., satisface un deziderat vechiu al exilului. Mai mult, prin aceasta se împlinește un imperativ al acestuia. Pentru orice refugiat român, vechiu sau nou, care se socrate încadrat în exilul românesc, problema permanentă ce i s'a pus, a fost reprezentanța unitară a exilului. Căci, comunismului din Țară, ucigător de suflete, degradant și umilitor de ființă umană, exilul românesc nu i se poate opune decât acționând în comun. Acțiune comună înseamnă luptă eficace.

Cu învățămintele trase din trecut și cu speranțe noi într'un efort comun al exilului românesc pentru timpul ce urmează, noi salutăm înființarea CNR, a acestui Consiliu care - după părerea noastră - împlinește toate condițiile pentru a îmbrăca întregul exil.

Importanța lui și posibilitățile ce le oferă pentru lupta la care ne obligă Neamul nostru, crucificat pe secerea și ciocanul lui Marx-Lenin-Brejnișev, sunt inconstetabile. De aici și angajamentul nostru cu toată seriozitatea și cu toată greutatea numelui nostru de legionari la atingerea țelurilor ce și-le propune.

Necesitatea unei reprezentări unitare a exilului, necesitatea înmănunchierii tuturor energiilor exilului nostru, cu alte cuvinte: înființarea CNR-ului, nu este contestată, după cum credem, de nimeni. Bine înțeles, facem abstracție de "coloana a cincea" din rândurile exilului. Nu la fel se poate spune însă și despre baza pe care s'a ajuns la constituirea lui.

Fără să intrăm în detalii, oricâte "formule" și "combinații" ar exista, refuzăm să credem că s'ar găsi una din acestea care să asigure condițiile optime constituirii unui CNR. Discuția asupra criteriilor, după care s'ar cântări avantajile și desavantajile, sub care s'ar prezenta vreo soluție oarecare, ar fi de-a dreptul sterile, fiecare soluție presupunând renunțări, concesi, compromisiuri din partea celor ce doresc să ajungă la o înțelegere,

iar acestea, la rândul lor, neputând fi nici ele cântărite, apreciate just.

Esentialul este ca soluția adoptată să ofere cea mai largă bază de cooperare. Ori, această condiție socotim că o împlinește actualul Consiliu.

Chiar cu riscul de a ni se reproșa simplificări vinovate, trebuie însă să ne exprimăm părerea că nimic nu prevalează față de condițiile care au făcut posibilă constituirea acestui Consiliu. Unele chestiuni, a căror gravitate nu o negăm, nici nu o diminuăm și care cauzează în interiorul exilului atitudini, poziții diametral opuse, nu pot și nici nu trebuie să-și aibă aici și acum rezolvarea. Aceasta este de competența Neamului, atunci când își va putea spune liber cuvântul. (Și-l va spune și asupra exilului dacă și-a înțeles sau nu rostul!) Astfel de chestiuni pot fi discutate, nu pot însă bloca împlinirea a ceea ce constituie imperativul național!

Neamul crucificat, Neamul care se găsește, ca niciodată, la o astfel de răscruce de destin, ne-a obligat totdeauna și continuă cu asprime să ne oblige la U N I R E !

Aluzia la instinctul dulăilor de la stână este banală. Și totuși

C. N.

Dl N. Penescu are meritul nu numai de a fi inițiat înființarea Consiliului Național Român, dar - ceea ce este și mai important - a depus tot efortul, toată truda sa pentru realizarea lui.

Convins fiind că un astfel de Consiliu își poate îndeplini menirea numai dacă se bucură de sprijinul moral și material al întregului exil, dacă la constituirea lui participă, pe cât posibil, întregul exil, sau cel puțin marea lui majoritate, dl Penescu a apelat și la adeziunea Mișcării Legionare. Astfel, dânsul a înțeles să nu mai țină seama de prejudecățile denigratoare față de ea, prejudecăți care din păcate mai există și care amenințau chiar să zădărnicească constituirea Consiliului pe baza cea mai firească posibil, pe cea a exilului în totalitatea lui. De bună seamă, dânsul este un om realist. Experiența cu CNR-ul anterior i s'a impus în conceptul ce și l-a format pentru ceea ce gândea să înțieze. "Aruncarea peste bord" a prejudecăților față de noi se impunea. Dar la acest considerent de ordin rațional, care de altfel se înnoadă la înțelegerea electorală Maniu-Codreanu din 1937, s'a adăugat, desigur, și unul de ordin moral: suferința comună cu legionarii în temnițele comuniste timp de 17 ani!

Dar, ori cum și ori care ar mai fi căile prin care dânsul a ajuns la hotărârea de a coopera cu Mișcarea Legionară, o constatare se impune: normalizarea raporturilor politice ale Partidului Național Țărănesc cu Mișcarea Legionară - și prin aceasta și ale celorlalte partide - se datorește dlui Penescu.

Astfel, a considera pe dl Penescu astăzi dușman al Mișc. Leg. - după cum se pare că mai e cazul, fie chiar și izolat - nu es-

te de înțeles. Adversar politic? Da! Nu însă dușman! Precizăm că dl Penescu nu a participat - după cât se știe - sub nici o formă la prigoniri de legionari. Mai mult, după însăși spusele dânsului - și nu avem motiv să i le punem la îndoială - în scurtul timp cât a deținut Ministerul de Interne, a ajutat chiar pe legionarii ce se aflau în închisorile antonesciene. Să nu se uite și faptul că, atunci când Partidul Național Țărănesc a oferit legionarilor un "refugiu politic" în sânul său, aceasta s'a făcut cu asentimentul total al dlui Penescu. Unele chestii "Reaua credință" n'a fost și nici nu va deveni vreodată un atribut al Legionarului! Am făcut precizările de mai sus, nu pentru a-l apăra pe dl Penescu - nu are nevoie de aceasta - ci pentru a exprima punctul nostru de vedere.

C. N.

Cu deosebită bucurie și cu justificată mândrie, aducem la cunoștință faptul că, prin hotărârea prezidențială din 28 Decembrie 1977, Președintele Republicii Franceze, Valéry Giscard d'Estaing, a numit pe doctorul Vasile Andrei CAVALER AL LEGIUNII DE ONOARE.

Prin aceasta se cinstește exercitarea dăruitoare a unei nobile profesii de medic, așa cum a înțeles-o dr.V.Andrei. La rândul său, cu această distincție înaltă, dânsul cinstește idealul căruia și-a închinat viața de până acum.

xxx

O activitate editorială de aproape zece ani merită atenția noastră deosebită.

Din inițiativă proprie și investind - de unul singur - necesarul realizării acesteia: grijă trudă, bani, tot ceea ce deci, o inimă deschisă pentru propagarea cuvântului scris legionar poate investi, cam. Ion Mării editează, rând pe rând :

- Corneliu Z. Codreanu, Pentru Legionari =
- în traducere germană: Eiserne Garde, ed. a 4a, München 1970, ed. a 5a, München 1972;
 - în traducere franceză: La Garde de Fer, ed. 1a, 1938-1972, ed. a 2a, Grenoble 1972;
 - în traducere spaniolă: Guardia de Hierro, ed. a 2a, München 1972;
- Ion I. Moța, Present. Reproducere facsimilă, ed. a 2a, München 1972;

Vasile Marin, Crez de generație, ed. a 4a. Reimprimare după ed. a 2a, cu un ados: Biografia de M. Polihroniade. München 1977;

Cântece legionare. Reproducere facsimilă; pe note; ed. a 2a, München 1977.

De remarcat este aprecierea justă a cam. Mării de a se răspunde necesității editării cărții Căpitanului în limbi străine. Nu mai puțin remarcabil este și condiția tehnică a edițiilor ieșite de sub îngrijirea sa!

Cam. Mării, ca toți ceilalți camarazi care depun o muncă în interesul nostru al tuturor, trebuie să se bucure nu numai de recunoștința noastră pentru inițiativa sa, ci și de ajutorul nostru la realizarea ei.

Cărțile se pot comanda pe numele său, la adresa: Grünland - strasse 7, 8074 Karlsfeld, R.F. Germania.

xxx

În editură proprie, dl Grigore Dumitrescu publică, în cartea sa "D E M A S C A R E A", 197 de pagini, mărturii uluitoare asupra regimului de teroare din închisorile din Țară. Un regim care depășește orice imaginație, ori cât de satanică ar fi ea!

"... oricâți "Pitești", sau poate "Jilava", "Gherla" s.a. s'ar mai publica", scrie dânsul adresându-se cititorului, "nu s'ar putea reda integral drama ce s'a consumat în închisorile comuniste dintre anii 1948 - 1964. Gama acestei drame este de ne cuprins!

Ca unul care am trăit-o, în parte, am socotit de datoria mea să fac mărturie de ea, atât cât cuvintele mele o pot prinde.

Ți-o fac cunoscută în numele acelora care, din mormânt, nu-ți mai pot vorbi, după cum și în al acelora care, la noi acasă, sunt siliți să tacă.

Să ne gândim mereu și la unii și la alții! Să nu-i uităm!"

În adevăr, să nu-i uităm! Să ne gândim mereu la camarazii noștri și la toți acei - prieteni ai Legiunii sau foști adversari ai ei - cu care au trebuit să îndure inumanul, antiumanul vremurilor noastre. Luând cunoștință de suferința lor, ne unim în inimă și în gând cu ei!

Cartea, relatând numai cele trăite de autor, este de o valoare documentară deosebită. Contribuiți la difuzarea ei cât mai largă!

Prețul ei este de 20.- DM și se poate comanda direct la autor pe adresa: Plettstrasse 48, 8000 München 83, R.F. Germania.

C. N.

Walter Hagen, Die geheime Front. Organisation, Personen und

